

Nummer II

1. Juni 1918

67. Aargang

Menneskenes og alle skabte Tings Oprindelse.

Tale af Ældste Joseph A. Smith, jun., Medlem af de tolv Apostles Korum, holdt ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1917.

„Det, som intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte; hvad Gud har beredt dem, som elste ham,

Til os aabenbarede Gud det ved Aanden, thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybder.

Thi hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand.

Men vi have ikke faaet Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os stænket af Gud; og dette tale vi ogsaa, ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Aanden, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord.“ (1. Kor. 2 : 9—13.)

Brødre og Søstre! Jeg formoder, at de, som hylder den saakaldte Evolutions-Teori, vil regne mig og Ældste Jvins, der lige har talt og omtalt denne Teori, at høre til samme uoplyste Klasse, og maasse, at de, som tænker, at de veed, hvad de taler om, naar de fremsætter denne moderne Lære, derfor tænker, at jeg saavel som Broder Jvins ikke er i Stand til at tale paa en intelligent Maade angaaende Spørgsmaalet og specielt angaaende, hvad der vedrører Menneskets Oprindelse. Smid- lertid, jeg har ubetinget Tillid til Herrens Ord, og jeg tror paa den absolute Sandhed af de Ord, jeg lige har læst. Jeg er ogsaa af den Formening og er kommen til den Slutning, at man kan lære mere og

komme Sandheden, nærmere ved at antage og rette sig efter Herrens Tjeneres Bidnesblyd og rette sig efter Herrens Aands Vejledning, end ved at rette sig efter Mennefters Bud og Lærdomme, idet de kun er oplærte i Henhold til Menneftets Aand og menneftelig Viſdom. Derfor, jeg sætter min Tillid til Herren, og hvad jeg taler, ønsker jeg at tale ved Guds Aands Vejledning, idet jeg søger ved Sammenligning at komme til en dybere Forſtaaelse af aandelige Ting. Jeg tror, at Menneftet er udsprunget fra Gud, at det i Begyndelsen, ſom Bibelen lærer, var „ſtabt i Guds Billede“, og at vi i Sandhed, hvad vor iboende Aand angaar, er hans Sønner og Døtre. Jeg ønsker at læse i Forbindelse med, hvad jeg lige har læst, nogle ſaa Vers fra „Den koſtelige Perle“, vedrørende dette Emne:

„Og ſe, Guds Herlighed omſtraalede Moſes, ſaa at Moſes ſtod for Guds Aaſyn, og han talede med Gud Anſigt til Anſigt, og den Herre Gud ſagde til Moſes: I mit eget Djemed har jeg ſtabt diſſe Ting. Her er Viſdom og den forbliver hos mig.

Jeg har ſtabt dem ved min Magts Ord, hvilket er min enbaarne Søn, ſom er fuld af Raade og Sandhed.

Og jeg har ſtabt utallige Verdenes, og jeg har tillige ſtabt dem i mit eget Djemed, og ved Sønnen, ſom er min Enbaarne, har jeg ſtabt dem.

Og den første Mand af alle Menneſter har jeg kaldet Adam, hvilket er mange.

Men jeg giver Dig kun en Beretning om denne Jord og ſammes Indbyggere; thi ſe, mange Verdenes er forgangne formedelſt min Magts Ord, og der er ogſaa mange, ſom nu ſtaa, og de er utallige for Menneftet, men for mig er alle Ting talte, thi de er mine, og jeg kender dem.

Og det ſkete, at Moſes talede til Herren, ſigende: Vær naadig mod din Tjener, o Gud! og ſig mig noget angaaende denne Jord og dens Indbyggere, og ligeledes om Himlene, og da vil din Tjener være tilfreds.

Og den Herre Gud talede til Moſes, ſigende: Himlene er mange, og de kunne ikke tælles for Menneſter, men de er talte for mig, thi de er mine.

Og ligesom een Jord ſkal forgaa tilligemed dens Himle, ſaa ſkal en anden fremkomme, og der er ingen Ende paa mine Gerninger, ej heller paa mine Ord.“ (Moſes Bog i „Den koſt. Perle“, 1. Kap., 31.—38. V.)

Uf diſſe Ord lærer vi, at der har aldrig været en Tid, da Kloder og Verdenes ikke blev ſtabte, eller hvor „Himle“ ikke eksisterede. Fremdeles, at den evige Guds Skabelſer har været udførte i den ſtore og herlige Henſigt, der bliver forklaret i næſte Vers efter, hvad jeg har læst, der lyder:

„Thi ſe, det er min Gerning og Være at tilbejebringe Udødelighed og evigt Liv for Menneftet.“ (Moſes Bog i „Den koſtelige Perle“, 39. V.)

Der eksisterede aldrig en Tid, da der ikke var en Verden, og der

var aldrig en Tid, da den eksisterende Verden ikke var befolket med personlige Væsener, der bar Guddomspræget: som var skabte i „Guds Billede og efter hans Lignelse“. Selve „Livet“ kom ikke først til Eksistens paa denne Klude, og de forskellige „Livsformer“ er ikke nødvendigvis opstaaede af sig selv, men de forskellige „Livsformer“ var særskilt skabte og havde ikke deres Oprindelse her.

Den Ide, at alt det skabte begyndte med en tilshneladende ubetydelig sælles Begyndelse lig Skum paa Havets Overflade, og at alt Liv i dets forskellige Former derfra gradvis har udviklet sig, er fejlagtig. Det er en absolut falsk Anskuelse.

At alle Dyr, Himlens Fugle, Fiskene i Havet og Jordens Plantevæxt af sig selv har udviklet sig fra den samme sælles Celle-Oprindelse eller Livs-Organisme er der ikke nogen Sandhed i. Gud har givet os sit Ord, ved hvilket vi kan blive førte til at kende Sandheden, og alle, som er ledte ved Guds Aand, kan derved forstaa Sandheden vedrørende disse Ting. Vi veed, fordi vor himmelske Fader har aabenbaret det til os, at Liv har altid eksisteret. Livet i sine forskellige Øtringsformer eksisterede derfor, før det gav sig tilkende her paa Jorden, og vi forstaaer, at vor Jord er givet en vis Mission, i Henhold til Herrens Bestemmelse, ligesom andre Kloder har haft, og at Jorden, naar dens nærværende Skabelses-Maal er naaet, skal blive helliget og herliggjort, thi „Jorden efterkommer et celestiaalt Riges Lov“. Vi læser i Pagtens Bog i det 88. Kapitel:

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden efterkommer et celestiaalt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igen, og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de retfærdige skulle arve den.“ (25.—26. B.)

Naar den Tid kommer, vil Jorden blive fjærnet fra sin nuværende Stilling, ligesom andre Verdener har været flyttede, naar de har opfyldt deres Bestemmelse og Skabelses-Maal, og derefter vil en anden Planet indtage dens Plads, eller en tilsvarende Stilling, som vor Jord for nærværende indtager. Jeg forstaaer fra Skriftstederne, jeg har citeret, at sige Planet-Forandringer vil finde Sted i al Ewighed.

Hvor taabelig, hvor indskrænket og foragtelig er det ikke, at Mænd, som har Kendskab til Videnskaberne, og burde være i Besiddelse af særlig udpræget Intelligens, vil erklære, at Naturen ganske af sig selv frembringer alt Liv; at erklære, at alting har udviklet sig fra det selvsamme ringe Grundstof, samtidig de erklærer, at de veed intet om, at der findes Liv paa andre Kloder. Det er sandt, at alt Liv i en Forstand har det samme Ophav, idet Gud er alle Tinges Skaber, men dette er meget forskelligt fra, at alting har udviklet sig fra en eller anden ubetydelig Organisme til de forskellige Livsformer. Det er Gud, vor himmelske Fader, som giver Liv til alle Ting, og det er ham, som lader Naturlivet vte sig under de forskellige Former, i hvilke de findes paa denne Jord, saa vel som i andre Verdener, og enhver Form har sine Udviklings-Begrænsninger. Ingen Dyreart s. Eks. kan udvikles til

helt andre Dyrearter. Gud, gav alting Liv, og han vil vedblivende skabe Liv paa denne Jord, og skabe Liv paa andre Planeter, efter at vor Jord i Henhold til Staberplanen er bleven delagtiggjort i en celestia! Herlighedslylde og den Kraft, som medfølger samme. Gud, vor himmelske Fader, vil vedblivende bringe sine Planer til Udførelse og befolke Verden, og give sine Børn Lejlighed til at overgaa fra en dødelig Tilværelse til Udødelighed og evigt Liv. Jeg tænker, at dette er en herlig Kendsgerning og et herligt Princip, som det burde være meget opmuntrende for os at overveje. Vi vil blive styrkede i vor Tro derved og blive opmuntrede til vedblivende at gøre vel. Ved at modtage Kundskab om denne Jordens endelige Bestemmelse indgydes der Haab i vore Hjerter, thi vi stuer i Anden de bedre Ting's Komme og kommer til en herlig Forstaaelse af, at Udødelighed og evigt Liv vil blive Guds lydige Sønners og Døtres endelige Arv. Men den falske Evolutions-Teori, som er saa almindelig udbredt i Verden, er det nedværdigende at antage, i Stedet for forædlende og opløstende.

Jeg ønsker at læse et andet Skriftsted fra Pagtens Bog, nemlig fra det 76. Kapitel, der fremstatter Herrens Aabenbaringer til Joseph Smith og Sidney Rigdon i Forbindelse med Synet, de havde den 16. Februar 1832:

„Og vi saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og anammede af hans Hylde, og vi saa de hellige Engle og dem, som ere helliggjorte for hans Trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gjøre de fra Ewigheid og til Ewigheid. Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig, at han lever; thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenene blevene til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Søner og Døtre af Gud.“ (20.—24. V.)

Dette saa de i Synet, og det var aabenbaret til dem, at alle Mennesker paa Jordens Overflade saa vel som andre Verdeners Indbyggere, hvad Menneskets Aand angaar, er Guds Søner og Døtre, og at Jesus, hvad denne kødelige Tilværelse angaar, er hans enbaarne Søn. Denne Lære er for mig meget forstaaelig. Den er logisk, og den er sand. Alt, som har været givet Liv og Eksistens paa Jorden, har været skabt forud. Jeg vil læse, hvad der er berettet desangaaende i Moses Bog i „Den kostelige Perle“, som jeg før har citeret fra, og hvor vi læser fra det fjerde til det syvende Vers af 3. Kapitel:

„Og nu siger jeg Dig, at disse er Himmelen og Jordens Oprindelser, som de skabtes paa den Dag, da jeg, den Herre Gud, skabte Himmelen og Jorden, og enhver Plante paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urt paa Marken, før den voksede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade; thi jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem; og der var endnu intet Rød paa Jorden, ej heller i Vandet, ej heller i Luften. Men jeg, den

Herre Gud, taledede, og der opgik en Damp af Jorden og vandede hele Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, dannede Mennesket af Jordens Støv og blæste Livets Ande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl, det første Kød paa Jorden, og ligeledes det første Menneske. Desuagtet vare alle Ting skabte før; men de vare aandelig skabte og dannede efter mine Ord."

Jeg kunde fortsætte med at oplæse Skriftsteder vedrørende dette Spørgsmaal, hvis jeg havde Tid dertil, og paavise, at den aandelige Skabelse, jeg har læst om, var i Lighed med den timelige Skabelse, der senere fandt Sted, da Planter, Dyr og Menneskene fik Tilværelse paa Jorden. Saavel Planter og Dyr som Menneskene var aandelig skabte, aandelig organiserede, og eksisterede i Guds Rige, „før end Jordens Grundvold var lagt“, som Skriftordet lyder. Da Jorden var formet og beredt til at modtage den aandelige Skabning, blev Planter og Dyr ikklædte syssle Legemer, og tilsidst Menneskene, som Skrifterne beretter.

Ikke alene Menneskene, men Dyr og Planter blev „levende Sjæle“, fordi de bestod af „Aand og Legeme“ forenet. Jeg lider at tro denne Lære, og jeg veed, at den er sand. Jeg kan forstaa Sandheden af denne Lære, som Gud har kundgjort os ved Aabenbaring, og jeg fryder mig ved den Kundskab, som jeg har vedrørende dette Princip. Der er ingen anden Teori vedrørende Skabelsen og Menneskets Oprindelse, der kan sidestilles dermed. De af Mennesker fremførte taabelige Ideer og Lærdomme vedrørende alt levendes Oprindelse, som er lært i mange af vore Skoler, imod vor Protest — jeg er dog bedrøbet over, at vi ofte ikke protesterer herimod, som vi burde — disse Teorier er kun uinspirerede Mænds Anskuelser, og slige Lærdomme maa modsiges, og det maa forhindres, at de bliver lært i Skolerne.

Det er sandt, at Menneskene er skredne fremad i mange Henseender, og at f. Eks. Abraham ikke kunde faa bragt til sit Telt et Dagblad, indeholdende det sidste Døgn's Nyheder fra hele Verden, og han kunde ikke ved blot at trykke paa en Knap faa et elektrisk Lys til at skinne for sig, men betyder dette, at Abraham var mindre intelligent end Menneskene, der lever paa Jorden i Dag? Sandheden med Hensyn hertil er, at disse Ting ikke var bestemte til at være kendt paa hans Tid, og disse Ting vilde ikke have været mulige, hvis ikke Herren havde gjort disse Ting muligt for os ved at inspirere Mænd til at gøre de Opdagelser, der har været gjorte, og ved hvilke vi er blevne satte i Stand til at blive bekendte med Begivenhederne i Verden, som de bliver telegraferede gennem Kobbertraad, eller ved traadløs Telegrafi, og derefter bliver trykt paa Presker, der ofte ligesom Telegrafapparaterne sættes i Virksomhed ved Elektricitet. Vi kan ligeledes sidde i vore hyggelige Hjem og opløse vore Bærelser og tilvejebringe den elektriske Lysforbindelse ved at trykke paa en Knap, men bevise dette, at vi er mere intelligente, eller at vi har større Forstand end Abraham, Moses, Elias eller andre Profeter i fordums Tid, eller at vi har en større Forstaaelse af Evangeliets Principper og, hvad der er nødvendigt til Menneskenes Frelse, end hine Fortidens Mænd havde? Aldeles ikke! Jeg læser i de hellige Skrifter, hvis jeg forstaaar samme

rigtigt, at mange af Oldtidens Profeter modtog Syner vedrørende Menneskeslægten's Historie indtil vore Dage, og til Tidens Ende. Herren aabenbarede til dem, hvilke Forhold der vilde gøre sig gældende i Verden i vor Tid. Hvis jeg forstaaer de Skriftsteder, jeg hentyder til, paa den rette Maade, bestuede de i de Syner, Herren gav dem, vore Automobiler og vore Jernbanetog. Det er meget muligt, at disse forudsa's Profeter blev bragte til at forstaa, at Menneskene i vore Dage paa et Øjeblik kunde give hinanden Meddelelser Tusinder af Mil gennem Telegrafens Hjælp. Jeg tror, at de saa Luftskibene, thi vi kan i Profeternes Skrifter i det gamle Testamente læse mange Ting, som tyder paa, at de ogsaa modtog Aabenbaring desangaaende. Men disse vidunderlige Opdagelser og Opfindelser var ikke bestemte til at blive kendte i deres Tid. De kunde derfor ikke sidde i en Automobil eller Jernbanevogn og rejse fra By til By. Maaske der heller ikke blev givet dem Lejlighed til at køre i en flot Karet med et Hestesforspand, men de maatte maaske, ridende paa et Uesl, bevæge sig fra Sted til Sted; eller maaske de vilde belæse Ueslet og gaa sammen med det nogle Mil om Dagen og kalde det en Dags Rejse.

Fortidens Profeter forudsaa, at Evangeliets Banner skulde blive opløstet i „de sidste Dage“, og at de Hellige, som indsamledes til Zion, skulde blive satte i Stand til at rejse med stor Hurtighed, og de skulde dog ikke blive trætte; og det skulde ikke blive nødvendigt for dem at løse deres Bælter eller Skoene paa deres Fødder, som Profeten omtaler. Disse Privilegier og gunstige Forhold, som der var profeteret om, blev ikke stænket de Hellige i forrige Dage, men de var holdte tilbage indtil nærværende Tid, ikke fordi vi er bedre eller mere værdige end de Hellige i forrige Tider, eller fordi vi har større Forstand, men fordi vi lever under „Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning“, da Herren vil samle alt under et og berede Verden for Kristi tusindaarige Regering; og det blev tillige nødvendigt nu, at de forskellige Opdagelser og vidunderlige Opfindelser, der har været gjorte, og hvorved Arbejdet og Leveforholdene betydelig lettes, skulde blive gjort bekendt for Menneskene.

De Mænd eller Kvinder, som har gjort disse forskellige Opdagelser eller konstrueret disse forskellige Opfindelser, har alle været inspirerede af Gud dertil; ellers vilde de aldrig have kunnet det. Herren inspirerede Edison. Han inspirerede Franklin, Morse, Whitney og alle Opfindere, og Opdagere, og paa Grund af denne Inspiration kom de i Besiddelse af Kundskab og var i Stand til at frembringe, hvad de har, til Verdens Fordel. Men uden Herrens Hjælp vilde disse Mænd have været ligesaa hjælpeløse, som Folk var i andre Tidsaldre. Abraham kendte paa sin Tid langt mere til Planeterne og de store, selvlysende Stjerner ude i Rummet, end selv de største Astronomer kender i Dag. Hvorledes kom han i Besiddelse af denne Kundskab? Ikke gennem Teleskopet; heller ikke ved Spektroskopet, men ved Guds Lands Inspiration og Kraft. Han var belært af Herren selv, som aabenbarede til ham alle disse Ting, og som vi læser om i Bogen, kaldet „Den kostelige Perle“, forklarede Herren for ham de store Himmellegemers Bevægelser, og ogsaa Jordens, og paa en Maade, saa at Abraham kom i Besiddelse

af mere fuldkommen Forstaaelse angaaende samme, end det er muligt for Videnskabsmænd at erholde ved Brugen af deres fine og ypperlige Instrumenter og Anvendelsen af erhvervede store, verdslige Kundstaber, og vær overbevist derom! Disse Oldtids-Seere og de Hellige i Oldtiden var tilvisse lige saa intelligente og begavede, som vi er, og de var i Henseende til Datidens Forhold lige saa aandelig inspirerede. De havde Guds Aand til at oplyse dem og var vejledte derved. De lyttede til hans Røst og rettede sig efter de Ting, som han belærte dem om, forstod Sandheden og lærte mere i et Minut angaaende, hvad der er nødvendigt at kende, end mange af disse Mænd, som paastaar, at alt jordist Liv har sin Oprindelse her og naturnødvendigt udvikler sig selv, lærer i et helt Aar.

Dette er mit Vidnesbyrd. Man vil maasse sige, at jeg ikke er kompetent til at dømme med Hensyn til dette Spørgsmaal, men hvad bryder jeg mig derom, saa længe som jeg veed, at jeg er i Besiddelse af Sandheden, og saa længe jeg veed, at Gud har tilkendegivet for mig, at, hvad jeg har erklæret, er Sandhed. Det tilintetgør ikke min Biden at blive modsagt, og for saa vidt kan det være mig ligegyldigt, hvad saakaldte Videnskabsmænd lærer, men det er mig magtpaaliggende, at de unges Sind ikke bliver forgiftet, at Kirkens Ungdom ikke bliver lært sliq falsk Lære, som jeg har omtalt, og jeg protesterer derimod. Jeg har tidligere talt derimod fra denne Talerstol, og jeg agter vedblivende at gøre det, hvad enten det gør noget godt eller ikke. Jeg ønsker i det mindste at bringe Kirkens Medlemmer til at overveje, hvilken Fare der er forbunden med, at sliqe Teorier bliver fremsatte for den studerende Ungdom. Jeg ønsker at sige til Eder, Brødre og Søstre, at det er vor Blygt at søge Lyset og Sandheden og søge ved Herrens Aands Inspiration at komme i Besiddelse af Visdom, saa at vi maa forstaa og kende de Ting, som hører Guds Rige til, og ved Undersøgelse og Sammenligning komme til at forstaa alle Ting's aandelige Natur. Ved at gøre dette kan vi komme til en Forstaaelse af „Livet“ og de dybe Ting, som kun de kan lære at kende, som adlyder vor himmelske Faders Befalinger.

Jeg beder, at Gud vil velsigne Eder og al Israael og hjælpe os til at vandre i Lyset og søge at komme i Besiddelse af sand Kundskab, saa at vi maa lægge en Lærdoms-Grundvold, der ikke kan blive omstyrret ved taabelige menneskelige Teorier, hvilket er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Et Smil. Et Smil kan tjene som Vejviser ved Korsvejen, hvor Mennesket standser raadvild med Hensyn til, hvilken Vej han skal vælge. — Et venligt Smil er en af de værdifuldeste Ting i Verden. Det bringer Liv og Glæde, hvor intet andet vil gøre Indtryk. Det naar ind der, hvor Ord aldrig kunde trænge. — Et Smil kan forandre et Menneskes hele Retning og Maal. Det kan bringe Mismodet ud og Freden ind.

Bedrageriske Aander.

Da Jesus talte til sine Disciple angaaende Tegnene paa hans andet Komme og om, at Guds Riges Evangelium, som han den Gang forkyndte til Verden, før hans anden Tilkommelse, efter at det var forsvundet af Menneskene, og Præstedømmet ikke mere fandtes paa Jorden, atter skulde blive prædikeret, forklarede han nærmere, at mange falske Profeter skulde opstaa og forføre mange.

J nærværende Evangelie-Husholdning, omtrent et Aar efter at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var organiseret og oprettet ved guddommelig Fuldmagt, gav Herren en Aabenbaring til Kirkens Medlemmer ved Profeten Joseph Smith, af hvilken hid sættes følgende:

„Hører, o J min Kirkes Elbster, lytter til den levende Guds Røst, og giver Agt paa de Biskdomsord, som gives Eder, efter som J have bedet derom, og ere af et Sind med Hensyn til Menigheden, og vedrørende de Aander, som ere udgangne i Verden. Ser, sandelig siger jeg Eder, at der er mange falske Aander udgangne i Verden for at bedrage Menneskene. Og Satan har ogsaa søgt at bedrage Eder, at han maa omstyrte Eder.“ (P. Bog, 50 : 1—3.)

Disse Advarsler burde tjene alle tilgode og paaminde Menneskene om at værne sig imod den ondes snedige Angreb. Mange synes desuagtet tilbøjelige til at lade sig paavirke af de bedrageriske Magter og tillader sig at blive „omtumlet som Bølger“ og at lade sig „omdrive af ethvert Lærdoms-Bejr ved Menneskenes Spil, ved Træstthed og Forførelsens Kunstgreb“. Men hvorfor eksisterer der saa megen religiøs Bildfarelse blandt Menneskene? Mon ikke det er, fordi de mangler de rette beskaffede Ledere, saasom Apostle og Profeter, disse Mænd, som Apostelen Paulus nævner i Brevet til Efeserne skulde være i Menigheden og lede Menigheden.

Om man skal tage Hensyn til det, som nogle Nyhedsblade har meddelt i den senere Tid angaaende en vis Bevægelse, der foregaar paa visse Steder her i Danmark af en Sekt, der kaldes Tungetalere, da maa det indrømmes, at Menneskene tilvisse lader sig vilblede ved „Forførelsens Kunstgreb“. Følge disse Meddelelser skal flere Menneskers Forstand være bleven betænkkelig ansægtet, saa at de have fremført forvirrede Udtalelser i Henseende til religiøse Spørgsmaal.

Som Sidste-Dages Hellige indrømmer vi at tro paa, at særlige aandelige Gaver medfølger det sande Evangelium, indbefattende Tongemaalsgaven; thi i Kirkens syvende Trosartikel hedder det:

„Vi tro paa Evangeliets Kræfter og Gaver, nemlig Tongemaalsgaven, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Udlæggelse af Tongemaal osv.“

Disse var alle evangeliske Gaver, der var lovede alle sande troende; men, som man vil lægge Mærke til, indbefattede dette meget mere end Tongemaalsgaven. J den Beskikkelse, som Jesus gav sine Disciple,

førend han forlod dem og opjor til det høje, sagde han: „Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen! Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro“ osv. De, som troede, blev naturligvis døbt, da Tro og Daab er nøje forbunden med hinanden, som Kristus udtrykkelig belærte os om, idet han sagde:

„Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig.“

Jesús nævnedes samtidig Tegnene som Frugterne af sand Tro, der viste sig formedelst Lydighed til Evangeliets første Ordinance, nemlig Daaben. (Mark. 16 : 15—17.)

Hverken Daaben eller Haandspaalæggelse for Beseglingen af den Helligaand kan blive udført af en ubemyndiget Person, men kun af saadanne, der har modtaget Præstedømmets Fuldmagt og er kaldede af Gud. Apostelen Paulus, i det første Brev til Korinthierne, i det 12. Kapitels 28. Vers, nævner visse bestemte Embedsmænd, der skulde være i Kristi Kirke. Han siger:

„Gud har sat i Menigheden: Først Apostle, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst dem, som gør kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal.“

Idet den samme Apostel skuede ned igennem Tiden og saa, hvilke Begivenheder, der skulde finde Sted i de sidste Dage, siger han:

„Da skal den uretsfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aande og nedbryde ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Hins Tilkommelse sker efter Satans Kraft med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gerninger, og med Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de ikke modtage Kærligheden til Sandheden, til deres Sjæls Frelse. Derfor skal Gud og sende dem kraftige Wildfarelser, at de skal tro Løgner; paa det alle skal dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretsædighed.“ (2. Thef. 2 : 8.—12.)

Her angives Marsagen til det religiøse Virvar, som findes blandt Menneskene i Dag, idet de forkaster Evangeliets dyrebare Sandheder, der tilbydes dem af dertil bemyndigede Mænd. Det er visseelig af en saare stor Nødvendighed for Menneskene at kende det sande fra det usande, det, der er af Gud, og det, der er af den onde, hvilket ikke er vanskeligt, hvis man vil bruge sin Fornuft og sunde Dømmekraft, og jeg vil her anføre et Par usejlbare Kendetegn, som har været fremsatte:

„Hvor Mirakler gøres ved Guds Magt, der vil findes en sand og ret Lærdom, der ikke er blandet med Wildfarelse; men hvor som helst Mirakler gøres ved Djævelens Magt, der vil det findes, at falske Lærdomme har været fremsatte i Forbindelse dermed. Hvor som helst mirakuløse Handlinger udføres ved Guds bemyndigede Tjenere, vil de blive udført i Jesu Kristi Navn af Mænd, der har adlydt Guds Befalinger og været delagtiggjort i Evangeliets Ordinance og Præstedømmets Fuldmagt.“

Kristus siger: „Mange vil sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit Navn? Har vi ikke uddrevet Djævlene ved dit Navn? og har vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? Og da vil jeg befende for dem: Jeg kender Eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beslitter Eder paa Uret!“ (Math. 7 : 22—23.)

Vi erfarer heraf, at falske Profeter og saadanne, som uafsladelig siger: „Herre, Herre“, men ikke gør hans Villie, men beslitter sig paa Uret, skulde endogaa udføre Undergerninger. Det er den Slags Personer, Paulus hentyder til i andet Korinthiebrev, hvor han siger: „Thi saadanne falske Apostle er svigefulde Arbejdere, som paatage sig Skikkelse af Kristi Apostle. Og intet Under, thi Satan selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel. Derfor er det ikke mærkeligt, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdighedens Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gerninger.“ (2. Kor., 11. : 13—15.)

En af de ledende Mænd i Kirken i vore Dage udtalte sig angaaende Mirakler som følger:

„Et Mirakel ligger aabent for Sanserne, men har maaste kun en ophidsende Virkning paa Forstanden. Hvad Gavn har vi af det, medmindre det er ledsaget af den levende Guds Aand i vore Hjerter? Vi kan bære Vidnesbyrd om, hvad vi har set, men vi har ingen Gavn af dette Syn, naar ikke Guds Aand er udstøt i vore Hjerter.“

Angaaende Mennesker, der søger Tegn, siger Herren:

„Ser, jeg Herren, lader min Røst høre, og den skal adlydes. Derfor, sandelig siger jeg: „Lader de ugudelige tage sig i Agt, og lader de genstridige frygte og stælte; og lader de vantro ej aabne deres Læber; thi Vredens Dag skal komme over dem som en Hvirvelvind, og alt Kød skal erkende, at jeg er Gud, og den, der begærer Tegn, skal se Tegn, men ikke til Frelse. Sandelig siger jeg Eder, der findes dem blandt Eder, der begærer Tegn, og der har været saadanne fra Begyndelsen af; men ser, Troen kommer ikke formedelst Tegn, men Tegn følger dem, der tro. Ja, Tegn kommer ved Tro, ikke ved Menneskers Villie, eller efter Guds Villie. Ja, Tegn kommer formedelst Tro, som leder til kraftige Gerninger; thi uden Tro kan intet Menneske behage Gud; og paa hvem Gud er vred, i ham har han ikke Velbehag. Derfor viser han saadanne ingen Tegn, uden i Brede, til deres Fordømmelse. Derfor har jeg, Herren, ikke Behag i dem blandt Eder, der søger Tegn og Undere for at faa Tro, og ikke til Menneskenes Gavn og til min Ære.“ (Pagt. Bog 63 : 5—12.)

Det bedste og varigste Vidnesbyrd, et Menneske kan modtage om guddommelige Ting, er derfor det, der kommer fra Gud selv til de, der søger ham i hjertelig Bøn og Baakaldelse, med den Beslutning i deres Hjerter at efterleve hans hellige Villie. Til saadanne, hver for sig, siger Herren:

„Sandelig, sandelig siger jeg Dig, dersom Du begærer videre Vidnesbyrd, saa kom i Hu den Nat, Du raabte til mig i dit Hjerter, at Du maatte komme til Kundskab om disse Tings Sandhed. Gød jeg ikke

Fred i Din Sjæl angaaende denne Sag. Hvad større Vidnesbyrd kunde Du have end Guds Vidnesbyrd." (Pagt. Bog, 6. : 22.—23.)

Vi raader derfor alle Menighedens Medlemmer i denne Mission til at søge at være i Besiddelse af dette Vidnesbyrd, der er det sikreste Anker under de Prøver og Fristelser, det monne blive Eders Lod at gennemgaa. Bort Raad er til alle, ikke at komme nær eller deltage i de vilkledende aandelige Bevægelser, der nu gør sig gældende paa visse Steder i disse Lande; men lader os alle efterleve Evangeliets Lærdomme, den „fuldkomne Lov“, vi frivilligt har stillet os under, samt stole paa Herren og hans naadige Hjælp, og da vil alt blive vel med os.

Hans S. Christiansen.

Ældste Richard R. Lyman kaldet til Apostel i afdøde Apostel Hyrum M. Smiths Sted.

Ved Foraars-Generalkonferencen i Salt Lake City blev paa den anden af Konferencedagene, Fredag den 6. April, Ældste Richard Roswell Lyman, Søn af afdøde Præsident Francis M. Lyman og Hustru Clara C. Callister Lyman, i henhold til Kirkens øverste Præsidentskabs og de tolv Apostles Valg ved enstemmigt Botum af de tilstedeværende Medlemmer af Kirken opholdt som Medlem af de tolv Apostles Korum. Ældste Lyman er en lærd Mand, som efter at have fuldenbt sine Studeringer ved forskellige amerikanske Universiteter har virket som Lærer i videnskabelige Fag, henholdsvis ved Kirkens Universitet i Provo og ved Utahs Statsuniversitet, og i de senere Aar som Statsingeniør. Ældste Lyman erhvervede sig Doktorgraden i Filosofi fra Cornell-Universitetet i 1905.

Den ny Apostel har steds været en nidkær Arbejder indenfor Kirken.

Ældste Richard R. Lyman er født den 23. November 1870 i Fillmore, Utah. Han blev gift 1896 med Amy Brown, der for Tiden er Sekretær for den kvindelige Hjælpeforening.

Vi beder Herren velsigne Ældste Lymans evangeliske Gerning som en Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Tankesprog.

Der er en Maade, der er den bedste at leve paa, og vi skulde altid bestræbe os for at leve paa denne bedste Maade.

— Det bedste er aldrig for godt, hvis vi forstaar at gøre den bedste Brug deraf.

— Hvorledes kan Du vente, at andre skal bevare dine Hemmeligheder, naar Du ikke kan bevare dem selv?

Den danske Rigsdags Aabningsmøde

i det uopbyggede Kristiansborg Slot, Tirsdag den 28. Maj 1918.

Efter Afslutningen af de nye Valg til Rigsdagens Folketing og Landsting afholdtes Rigsdagens Aabningsmøde under højtidelige Former med Oplæsningen af Trontalen af Hs. Maj. Kong Christian X, Kl. 12 Middag, Tirsdag den 28. Maj.

Paa Grund af Mødets Vigtighed gengiver vi efter „Politiken“ saavel Trontalen som den Tale, Folketingets Aldersformand, Hr. Klaus Berntsen, holdt ved Folketingets første Møde, og ligeledes de smukke Ord, Hr. P. Bøjsen udtalte ved Landstingets første Møde.

Trontalen.

Kongen gik hen foran Tronstolene fra højre Side, Dronningen fra venstre, hvorpaa Statsministeren overrakte Kongen Trontalen, indbundet i en rød Mappe.

Kongen bukkede ned til Forsamlingen og læste med høj Stemme:

Danste Mænd og Kvinder, Medlemmer af Rigsdagen! Naar jeg har ønsket at samles med Dem i Dag og personligt at aabne denne Rigsdagsforsamling, sker dette, som alle vil forstaa, fordi Dagen er jaare betydningsfuld for vort Fædreland. For første Gang møder Rigsdagen, sammensat som paabudt i Danmarks Riges Grundlov af 5. Juni 1915, der giver alle Landets Borgere, Kvinder som Mænd, lige Ret til Deltagelse i Lovgivningsmagten.

Ogsaa paa anden Vis bliver denne Dag betydningsfuld, idet for første Gang efter snart fire og tredive Aars Forløb Rigsdagen atter samles paa dette historiske Sted, hvor det fordums Kristiansborg stod, der gav Plads til den grundlovgivende Rigsforsamling, og hvor nu et nyt Kristiansborg, Kongens, Lovens og Rettens Sæde, aabnes som Hjem for deres Forhandlinger og Beslutninger.

Medens saaledes meget synes at forenes for at gøre Dagen lys og festlig, har alle dog Tanken fæstet paa, at over vort Møde som over Deres kommende Arbejde ruget tunge og mørke Skyer. Under Verdenskrigen skabtes den nu gældende Grundlov, og den af den nye Forsatning fremgaaede Rigsdag sammentræder paa et Tidspunkt, hvor endnu Stater og Folkelag, til hvilke lykkeligvis Danmark bevarer sin venstfabelige Stilling, staar i Krigsforhold til hinanden, medens Uanskeligheder og Farer i forøget Grad beredes den neutrale Stat.

For Deres Gerning ønsker jeg Held og Velsignelse, saa den kan blive til Folkets Gavn og Landets Ære, til Fredens Bevarelse og til Opretholdelse af Rigets Selvstændighed.

Deres Arbejde maa selvfølgelig blive præget af den herskende Tilstand under det stadige daglige Hensyn til det Krav, som udenrigske og indenrigske Forhold medfører. Den strenge og ligelige Neutralitetspolitik, som Regeringen har hævdet fra første Færd, har fundet nøje Tilslutning fra Landets Borgere gennem alle Rigsdagens Partier, og den har vundet Anerkendelse hos de krigsførende Magter. Denne Poli-

tit vil ufravigeligt Regeringen fortsætte ad den hidtil fulgte Vej, og vi maa haabe, at under Neutralitetens Tegn vil Bestræbelsen for at sikre Landets Forsyning og Erhvervenes Virksomhed ikke møde saadanne Vanstueligheder, som Forhandling ikke kan overvinde.

Jeg fremhæver med en inderlig Glæde, som jeg veed deles af alle danske, de heldbringende Udslag af det stadig voksende Samarbejde mellem de tre nordiske Folk.

Judenrigs maa Arbejdet som hidtil rette sig imod at lindre for Befolkningen det haarde Tryk, som paa saa mange Omraader uundgaeligt forarsages af Verdenskrigen, og jeg er overbevist om, at Bevidstheden om det nødvendige i at naa det for Landet gavnlige vil samle selv stærkt fra hinanden afvigende Meninger i Fællesfølelse og Fællesmaal. Dette gælder ogsaa for Ordningen af Forholdet mellem Danmark og Island, hvor jeg gaar ud fra, at under enig Optræden fra dansk Side vil Forhandling fjerne de Stridspunkter, der hindrer den fulde og gode Forstaaelse.

Der vil næppe være Anledning til at forelægge for Dem i denne overordentlige Rigsdagssamling andre betydningsfulde Forslag end dem, som Djeblikkets Krav og Forholdenes skiftende Tynge paabyder. Men ansvarssfuld og alvorlig bliver den Virksomhed, som venter Dem, og jeg er overtydet om, at enhver af Dem vil være sig dette Ansvar i dets hele Udstrækning og Tidens altomfattende Alvor bevidst, saaledes, at det intet Djeblik vil glemmes, at her i den danske Rigsdag skal Danmark værnes og højnes ved Ord og Handling af Folkets kaarne Mænd og Kvinder for Nutid og Fremtid.

Idet jeg hermed erklærer Rigsdagens overordentlige Samling for aabnet og opfordrer Tingene til at forsamle sig under Aldersformændenes Ledelse, hilser jeg med mit kongelige Ønske for Deres fædrelandske Gerning Dem alle velkommen her paa denne Højtidsdag.

Dermed Gud befalet!

Folketingets første Møde.

Nr. 1,33 præcis besteg Aldersformanden, Hr. Klaus Berntsen, Formandspladsen. Med Værdighed og i en alvorlig Tone holdt han følgende Tale:

Naar Rigsdagen i Dag efter godt og vel en Mennestealders Forløb atter vender tilbage til Kristiansborg for at tage sit nye Hjem i Besiddelse, er det en Mærkedag i Rigsdagens Historie.

Det var i det gamle Kristiansborg, at den grundlovgivende Rigsforsamling holdt sine Raadslagninger og i en for vort Land alvorlig og farlig Situation vedtog Danmarks Riges Grundlov af 5. Juni 1849, og det var samme Sted, at den første Rigsdag, som var valgt efter almindelig Valgret, overensstemmende med den nye Grundlov, holdt sit første Møde den 30. Januar 1850; men det var ogsaa i det gamle Kristiansborg, at efterfølgende Rigsdage i Løbet af 16 Aar endog 3 Gange med korte Mellemrum vedtog at ændre vor første Grundlov, og desværre hver Gang til Fordel for privilegeret Valgret.

Det var derfor intet Under, at der derudaf oprandt store og til Tider bitre Stridigheder ude i Folket og indenfor Rigsdagen om, hvad den frie Forfatning egentlig havde at betyde, om det var den almindelige eller den privilegerede Valgret, der skulde danne Grundlaget for den parlamentariske Udvikling i dette Land.

Rampen herom er heldigvis endt i rette Tid, og den er endt med en eklatant Sejr for den lige og almindelige Valgret. En ny 5. Juni-Grundlov er vedtaget og traadt i Kraft, og den Rigsdag, som i Dag holder sit Indtog i det nye Kristiansborg, har det til fælles med den første Rigsdag, der aabnedes i det gamle Kristiansborg, at dens Medlemmer ogsaa nu er den lige og almindelige Valgrets Repræsentanter, og hvad mere er, Forfatningskampens Udfald har medført, at i Dag tæller begge Rigsdagens Ting danske Kvinder indenfor sine Rækker. Som Folketingets ældste Medlem bringer jeg fra denne Plads de kvindelige Repræsentanter et særligt og hjerteligt Velkommen.

Alle Folketingets Medlemmer kommer jo lige fra Valgkampens Hede, og en Del af Varmen sidder maaske endnu i Blodet paa flere af os, men selv om vi tilhører forskellige Partier, lad os dog i vore fremtidige Forhandlinger aldrig glemme, at vi har et stort Fællesskab, og det bestaar deri, at vi er Landsmænd. Vi kommer her som Repræsentanter for og valgte af de tusind Hjem, og vor Opgave er at udføre et godt Arbejde, som kan bringe størst Lykke for vort fælles Fædreland.

Vi gaar til vor ansvarsfulde Gerning i farefulde Tider, og vi er Vidne til de rædselsfuldeste Begivenheder, der nogen Sinde er foregaaet i Verden. Vi hører til et af de mindste Folk, og dette Folk trænger mere til Samling end til Splittelse i denne Tid.

Jeg føler, at der ogsaa for os er særlig Grund til at vende Blikket opad og ønske, at Gud vil holde sin beskræmende Haand over vort lille Folk og give os som dette Folks Repræsentanter Lykke til, at de Beslutninger og de Love, vi vedtager, maa blive til Held og Velsignelse for Konge og Fædreland.

Hr. Berntsen sluttede sin lille Indledningstale med et kraftigt bejvaret Leveraab for Fædrelandet. Og dermed var Folketingets første Møde i Sommerfamlngen 1918 aabnet.

Landstingets første Møde.

Altersformanden, P. Bojsen, greb 2 Minuter over Halvo sin Klokke og aabnede Mødet, idet han udtalte:

Det tilfalder mig som det ældste af de tilstedeværende Medlemmer at aabne dette Møde.

Da det denne Gang er det første Møde efter den nye Grundlovs Ikrafttræden og første Møde i disse Lokaler, saa forekommer det mig at ligge nær, at vore Tanker rettes imod det Fædreland, vi alle gerne vil tjene. Jeg vil da udtale det Fremtidshaab, at de Ord, som her skal lyde, de Forhandlinger, her skal føres, og de Beslutninger, her skal tages — ja, vor hele Gerning, maa blive til Held og Lykke for vort Fædreland.

Tale af Ældste Rulon S. Wells,

holdt paa Tabernakelspladsen ved Sjteraaars-Generalkonferencen i Salt Lake City
den 7. Oktober 1917.

Den foregaaende Talers, Ældste Brigham S. Roberts Ord, vedrørende Guds Storhed og Majestæt, har gjort et dybt Indtryk paa mig. Han citerede nogle Skriftsteder fra Bogen, kaldet „Den kostelige Perle“, hvis Slutningsord var Guds herlige Ord til Moses:

„Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Menneket.“ (Moses Bog 1 : 39.)

Hvad Guds „Gerning“ er, er saa vel besvaret i disse saa Ord, at jeg ikke behøver at tilføje nogen nærmere Forklaring, men jeg ønsker specielt at henlede Eders Tanker til, hvad der staar i Forbindelse med Herrens Gerning, „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Menneket“, nemlig hans Skaberværk, og bede Eder dybt at overveje, hvad Ældste Roberts henlede vore Tanker til, nemlig Universjets Storhed og Herligheden af Stjernehimlen, som vi beskuer om Natten, og betænke, at hver af disse Stjerner har sin egen lysende Gerning og sin egen Løbebane ligesom Solen, hvis herlige Lys skinner for os om Dagen, og betænke, at alle Kloderne i Universjet og vor egen Jord er frembragt ved Guds Almagt. Ikke desto mindre, hvor ypperlig denne ydre Skabelse, som omgiver os, end er, saa tjener dog alle disse herlige Skabelser denne Guds Hovedhensigt: „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Menneket.“

Hvad, vil maaste nogen sige: Mener Du at ville sige, at dette kan betragtes som en større Gerning af Gud end dette, at skabe Himlen og Jorden? Sikkerlig, Brødre og Søstre! Større end at skabe en Verden, større end Skabelsen af alle Universjets Kloder er dette, at Gud tilvejebringer „Udødelighed og evigt Liv“ for sine Børn. Han erklærer, at hans Gerning bestaar deri, gaar ud derpaa, og at dette er hans Ære. Det var i denne Hensigt og som en Forberedelse hertil, at Planeterne blev skabte eller dannede. Det var nødvendigt, at de skulde blive skabte, at Elementerne skulde blive organiserede som Kloder, for at de sluttelig kunde blive beboede af Menneker. Det er, naar vi overvejer Spørgsmaalet, indlysende, at Planeterne, paa hvilke der blev givet os Liv og Tilværelse af Gud, vor himmelske Fader, ikke er af større Vigtighed, end vi er. Planeterne blev skabte som større Fælleshjem for os. Af den citerede Udtalelse af Gud, vor himmelske Fader, selv, kan vi klart forstaa, at dette er, hvad al Guds Gerning gaar ud paa, at tilvejebringe „Udødelighed og evigt Liv“ for Menneket. Da vi som Mander i Forudtilværelsen dvælede i Guds Nærhed, i hin forbigangne Ewigheds-Tid, da, som det poetisk lyder, „Morgenstjernerne sang tilfammen og Guds Sønner raabte af Glæde“, var det, at Proklamationen blev udstedt, at Gud, efter at vi fik en jordisk Tilværelse, vilde frelse os fra Syndens Følger ved, at vi adlød Evangeliet, i Henhold til vor Handlefrihed, som han vilde give os, saa at vi selv kunde vælge mellem det gode og det onde. Gennem vor rette

Udøvelse af denne Frihed, der var givet til alle uden Undtagelse, blev det muligt for os ikke alene at befries fra Dødens Magt, men at erholde „evigt Liv“, hvilket er ensbetydende med Livet i al sin Herlighedsfyldde. (Fortfættes.)

Tak til Danmark.

Russiske Officerer og Soldater fra Vasaretlejren ved Horsørød sendte ved deres Hjemrejse følgende smukke Takskrivelse til det danske Folk gennem Dagbladet „Politiken“:

„I det Djeblig, da vi skal forlade Danmarks Kyst for at vende hjem til vort Fædreland efter et langvarigt Fangenskab, kan vi ikke andet end af hele vor Sjæl at udtrykke vor dybe, inderlige Taknemlighed over for det gæstfri, højsindede Land, der er blevet vort andet Fædreland, det Land, som husede os i et halvt Aar, som hjalp os til at hvile ud og læge vore aandelige og legemlige Lidelser.

Vi takker det danske Folk for den humane, uegennyttige Behandling, vi altid har fundet i Danmark, der end ikke sparede sine personlige Midler paa os.

Nu, da vi forlader dette skønne, herlige Land, beder vi hele den ædle danske Nation modtage vor oprigtige russiske „Tak“ og være overbevist om, at vi til vor Død vil bevare de taknemmeligste Følelser over for Danmark.

Horsørødelejren pr. Helsingør, 21. Maj 1918.

1. Transport russiske Officerer og Soldater, Vasaretlejren ved Horsørød.

Dødsfald.

Christopher Andersen, født i Danmark i 1839, døde den 8. Marts i Salt Lake City. Afdøde emigrerede til Utah i 1852. Han rejste over Sletterne med et Haandkærre-Kompagni. C. Andersen var i tidligere Dage Direktør for Brigham Youngs Mellem i Liberty Park. Han efterlader sig 5 Børn, 13 Børnebørn og 80 Børnebørnsbørn.

Indhold:

Menneskenes og alle skabte Ting oprindelse. (Af Vidste Joseph F. Smith.)	161	Vidste Richard H. Lyman kaldet til Apostel.	171
Redaktionelt: Bedrageriste Aander. (Af Præs. id. Hans F. Christiansen.)	166	Den danske Rigsdags Aabningsmøde Tale af Vidste Hulon S. Wells. Tak til Danmark	172 175 176
		Dødsfald	176

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. G. Bording (B. Petersen).